

Haarav põnevusromaan ootamatute pöörangute
ja peresaladustega

GEORGINA CROSS

KASUTÜTAR

Sinuga oleks ta pidanud
end turvaliselt tundma

Originaali tiitel:
Georgina Cross
The Stepdaughter
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on kirjanduslik väljamõeldis. Raamatus esinevad nimed, tegelaskujud, asutused, organisatsioonid, kohad, sündmused, mis ei ole ühemõtteliselt üldkasutatavad, on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiia Krass
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Georgina Cross, 2020
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E05394421
ISBN 978-9949-82-752-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu poegadele Reece'ile ja Liamile.
Unistage suurelt ja tehke kõvasti tööd.
Ma armastan teid.*

SISSEJUHATUS

Mia

Kõige rohkem meeldib mulle basseini põhi. Mitte sädelev veepind ega see, kuidas mu käed sukeldudes vett lõikavad, vaid see, kui ma pärast vettehüppamist käed pea kohale tõukan ja end vajuda lasen. Minu keha liigub allapoole, kuni olen sügaval, veel sügavamal.

Ma hingan mitu korda, enne kui jalad ristan ja põhja vajun.

Alla, alla, veelgi allapoole langen ma.

Seal sügaval põhjas, millised imelised värvid. Vesi ei paista ei valge ega sinisena, vaid indigosinise ja hallina. Elevandiluuvärvi ja hõbedasena. Basseini seintelt helgivad vastu otsekui sätendavad teemandid.

Mu keha heljub. Mu juuksed vabanevad ujumismütsi alt ja keerlevad igas suunas, õhumullid väljuvad mu suust, kui avan silmad, et kogu vaatepilti haarata. Ma suudan jääda siia alla minutiks, mõnikord kauemaks.

Viimasel ajal üha enam viibiksin ma meelsamini siin kui kusa-gil mujal. Kohas, kus on vaikne, kus ma ei pea kellegagi rääkima. Kus ainsad saladused on minu omad.

Ma vaatan üleval võbisevat kujutist, mis on mu kodu, maja, kus olen üles kasvanud, ning kujutan ette ruumist tulevat valgust ja oma kasuema elutoa aknast möödumas. Huvitav, millega see

Vanessa küll parasjagu tegeleb. Ilmselt hakkab õhtusööki valmistama. Ta teab, et isa jõuab varsti töölt koju. Mul on veel aega ja ma võin siia veidi kauemaks jääda.

Ent üks vari ilmub basseini äärelle. Üks kuju seisab basseini kohal ja vaatab mind siin all põhjas – küllap on see Vanessa. Ta on mulle varakult järele tulnud. Või olen mina siin olnud kauem, kui arvasin.

Vanessa päris meeldib mulle. Ma tean, et ta soovib head ja teeb isa õnnelikuks, aga paratamatult olen vahel ikkagi kurb. Ma igatsen oma ema. Tahaksin, et Vanessa asemel oleks siin tema.

Olen viimasel ajal palju emale mõelnud. Ma mõtlen temast kogu aeg, aga nüüd aina rohkem ja rohkem. See mõte haarab mind jäägitult, vallutab kogu mu südame, kuni tunnen tema kaotust ning tajun, kui kohutav oleks, kui ma ei suudaks enam meenutada, milline ta välja nägi või milline oli tema häälekõla. Ma näen, mis on mu sõpradel, ja on hetki, mil tahaksin nii väga joosta ema juurde abi otsima. Tema mõistaks mind paremini. Ta teaks, mida teha.

Ma soovin, et ta näeks mind ujumas. Kas ta oleks uhke minu ja mu saavutuste üle? Mida ta arvaks minust nüüd, kui olen kolmeteistkümnene?

Selle inimese tume siluett kõrgub mu kohal. Hää lõikab läbi vee, selle kaja kaigub üle mullikeste vulina. Hüüe on arusaamatu, aga ma mõistan selle kordumise ja Vanessa kätega maja poole vehkimise järgi, et ta tahab, et ma välja tuleksin.

Seekord kuulen ma teistsugust tooni, mis põrkab vastu mu kõrvatrumme, ma tunnen peas survet, kuni hakkab valus. Ka rinnas tunnen ma valu ja tean, et olen jäänud siia alla liiga kauaks. On aeg pinnale tõusta. Kui ma seda ei tee, saab mul varsti õhk otsa...

ESIMENE OSA

Sel päeval

ESIMENE PEATÜKK

Vanessa Tanner

Kolmapäeval, sel päeval

Mingi kohutava sündmuse järel on üks kummaline ajahetk, kui sa oled ainus, kes teab, et see toimub päriselt, kuid ei söanda veel midagi öelda. Sest selle valjusti väljaütlemine tähendaks, et midagi ongi juhtunud. Sellest kellelegi teisele rääkimine tähendaks, et see ongi tõsi.

Mia – minu kolmeteistkümneaastane kasutütar – on kadunud. Kadunud tagaiaia basseinist.

Ma ei jätnud teda sinna nii kauaks üksinda, ütlen endale. Kõige rohkem paariks minutiks.

Aias oleks pidanud temaga kõik korras olema. Ta oleks pidanud kenasti üksinda hakkama saama. Ma oleksin kuulnud tema hüüdeid – *kui* tal oleks põhjust olnud.

Ehmatus raputab kogu mu keha. Mu nahk tulitab. Ma kuulen kärinat ja taipan, et see on mu enda hingamine: lühike katkendlik hingeldamine, nagu oleks mu rinnale langenud poolesajakilone telliskivi. Mitte nii raske, et mind tappa, aga piisavalt raske, et mulle haiget teha. Mu kurku pitsitab tihe klomp, iga mööduva hetkega tõmbuvad lihased tugevamini pingule.

Ma pööran kannapealt ringi. Veel mõned sammud ja ma surun end tugevasti söögilaua vastu, pilk ahastavalt toas ringiratast

kihutamas, otsides teda, otsides midagi – mida iganes –, mis mind veenaks, et ta on siin.

„Mia,“ ütlen ma valjusti. „See ei ole enam naljakas.“

Aga vastust ei tule.

Kõik toad on tühjad. Ma rebin vannitoaukse lahti, lükkan vannikardinad ühele küljele.

Ennist – oli see tunni eest? Ma ei mäleta – läks Mia tagaia basseini ujuma. Ma ei tea, kas ta vaevus oma juukseid ujumismütsi alla toppima. Ma ei ole ka kindel, kas märkasin, mis kell ta täpselt läks. Aga ta läks välja tagumisest uksest, selles olen ma kindel, seljas nagu alati must ujumistrikoo, käsivarrel roosa lemmikkäterätt, astus ta oma pikkade jalgadega terrassile, kui uks ta tagant kinni klõpsatas. Tagaaeda ujumistrenni, nagu iga päev, kui ta koolist koju tõin. Tema trenn on meie päevakavva niivõrd sisse juurdunud, et ma peaaegu ei märkagi seda enam. Mia on juba nii noorelt meisterujuja. Me oleme väga uhked.

Mia. Blondid juuksed. Kitsad teravad õlad tillukese sportliku keha kohal. Sinised silmad piidlemas tumedate ripsmete tagant. Naeratus näol, kui heidab mulle silmanurgast kelmika pilgu, mis vihjab, et tal on midagi plaanis. Minu ilus ja tark kasutütar.

Ma põrnitsen tagaust.

Ei ole Miat. Ei mingit liikumist.

Ainult surmavaikus – ja mu enda hingamise heli.

Tal oleks nüüdseks pidanud olema ringid lõpetatud...

Kui ootan veel pisut, ehk ta ilmub välja – jah, kindlasti nii ongi. Kui ma vaid paar minutit veel ootan, lööb ta ukse lahti ja astub sisse, nagu poleks midagi juhtunudki, üllatunud mind siin seismas nähes, lõbus ja uudishimulik, kui mu näol heitunud ilmet märkab. Ta kehitab õlgu ja ütleb, et midagi ei ole lahti, see oli vaid mäng. Ta tahtis basseini sügavusse veidi kauemaks jääda. Ta küsib oma nii kelmika naeratusega: „Ehmatasin sind või, mis?“ ja ma tunnen, kuidas raskus mu õlult langeb.

Aga seda ei juhtu. Ta ei ilmu välja. Ei tema üllatushüüatuse ega kätelt ja põlvedelt vett nirisemas. Ei veeloike. Ei märkigi Miast

kusagil. Ja taipan, et ma pole kunagi oma kasutütart nii väga näha tahtnud.

Hirm haarab kogu mu keha, kõhus hakkab iiveldamaajavalt keerama, kui mu silme ees ringlevad valged ja mustad täpid, ähmastades mu nägemist. Ma pilgutan silmi, sundides end keskenduma, mõistma, mis toimub. Aeg tiksus. Iga sekund, mil siin oodates seisan, on jälle üks sekund, kui keegi ei saa aidata. Ma olen ainus, kes teab, et Mia on kadunud.

Ma otsin telefoni, mu käed värisevad nii hullusti, et tunnen, nagu tuleksid sõrmed raginal keha küljest lahti. Silma tungivad pisarad. See on esimene kord, mil mäletan end nutmas, esimene kord, kui taipan, et – *kuradi kurat* – see kõik juhtubki päriselt. Kui ma teen selle telefonikõne ja Tripp vastab, siis tean, et ütlen need sõnad valjusti välja.

Ma tõmban sügavalt hinge ja kuulan, kuidas telefon kutsus.

Üks kord... kaks korda...

Vasardav valu peas...

„Olen viie minuti pärast kodus.“ Nagu sageli, vastab Tripp enne, kui jõuan rääkimagi hakata.

„Mia,“ kuulen end ütlemas. „Ma ei leia teda.“

Trippi hääl väljendab hämmingut. Häiritust. „Millest sa räägid?“

„Mia,“ kordan ma ja klomp mu kurgus paisub. „Ta on kadunud.“ Sõnad paiskuvad mu suust välja. „Olen igalt poolt otsinud. Basseinist. Majast. Ta ujus ja siis äkki ei olnud teda. Treener käskis tal rohkem ringe teha, tal oli vaja lisatreenni teha. Me olime kodus – oleme olnud pärast koolist tulekut –, aga siis... ma ei tea. Ta on kadunud. Ma ei tea, mis juhtus.“ Nagu välk tabab mind teadmine, mu pilk liigub ülespoole ja murdosasekundiks tõmban õhu sisse, oodates kergendushetke. Tripp on kogu aeg teadnud, et Miaga on kõik korras ja õhtusöögiks on kogu asi lahendatud. „Kas ta sulle on helistanud?“

„Ei, ei ole. Vanessa, kullake, rahune. Mida sa sellega öelda tahad, et ei suuda teda leida?“

Mu lootuskiir kaob sama kiiresti, nagu saabus. „Mia on kadunud!“ Nüüd ma hüüan seda, meeleheitlikult, et ta mõistaks. „Ta oli basseinis ja enam ei ole. Teda ei ole oma toas. Ei vasta telefonile. See ei ole tema moodi – sa ju tead, et ei ole. Ta ei laseks niimoodi jalga, ilma et meile ütleks.“

„Naabrid...“

„Ta ei lahkuku sõnagi lausumata.“ Ma põrnitsen taas tagaust, põlved võbisemas. „Ta oleks nagu basseinist välja tulnud...“ Ma kuulen, kuidas mu hää l hääbub. „Nagu oleks ta just äsja sealt välja tulnud ja minema jalutanud.“

„Kindlasti on tegu lihtsalt arusaamatusega.“

Tunnen peas teravat valu.

Tripp kõhatab. „Mõtleme asja läbi. Kuhu ta võis minna?“

„Seda ma ju sulle räägingi. *Ma ei tea!*“

Veel üks pikk paus. Kujutan Trippi ette: juhib autot, seljas triiksärk, jope visatud kõrvalistmele. Peaks olema tavaline kolmapäeva õhtu, Tripp jõuab õhtusöögiks koju, ainult et nüüd on kõik teisiti.

Trippile hakkab asi kohale jõudma. Ma mõistan seda tema häälest, mis pinevamaks muutub. „Vanessa, jää sinna, kus oled. Ära lahku kodunt, kas sa kuuled mind? *Ära lahku.* Olen peaaegu kodus. Jää kuuldele...“

Hädaolukord annab endast märku ja kuulen mootorihäälest, kuidas Tripp kiirust lisab.

Vaatan kella. On peaaegu pool kuus. Ta on viie minuti pärast kohal.

Torman elutuppa, jõnksatan peaga vasakule, siis paremale, teadmata, mida võiksin siit leida, mõistmata, mida otsida, sest vaatasin kogu toa juba enne üle. Diivan. Vaip. Seinast vastas kõrge riiul. Mingigi vihje. Midagi, mille Mia on maha pillanud. Midagi, mis ütleks, kuhu ta läks. Aga ma näen ainult kaustikute virna, tumbal tema sülearvutit. Nagis tema koolikotti.

Ma viskan padjad põrandale, komistades peaaegu vaiba otsa, lükkan mööbli tagasi, löön sahtlid kinni. Ma käin jälle läbi kõik

kohad, mis võisid kahe silma vahele jääda, teistkordselt maja üle kontrollides, otsides kohta, kuhu ta võis kirjakese jätta.

Aga ei ole midagi – mitte midagi. Mitte midagi, mis ütleks: *Tulen kohe tagasi. Näeme natukese aja pärast.* Minu telefoni ei ole jäetud ühtki teadet.

„Kas oled püüdnud kellelegi helistada?“ küsib Tripp. „Tema sõpradele? Ehk läks ta kellegi poole?“

Löön kinni järjekordse kapiukse. „Ta ei lahkuks niimoodi, Tripp.“

„Võib-olla tal ei olnud aega sulle öelda. Võib-olla tahtis, aga unustas.“ Tema sõnad on meeleheitlikud. „Ta peab ju kuskil olema, Vanessa.“ Ta räägib lämbuval kurguhäälel. „Noh – sa ju valvasid teda, eks?“

Ja ongi käes. Minu peas käib kõuekärgatus ja seejärel kõmin. Ma tardun poolelt sammult paigale. Minu nägu lööb ta sõnade peale kuumalt õhetama.

Kas nüüd ongi esimene kord, kui see juhtub? Esimene kord, kui mulle tundub, et mu abikaasa hakkab mind süüdistama? Või kujutan ma seda ette? Kas ma kujutan ette, et ta mõtleb, et olen ta ainsa lapse kaotanud. *Meie lapse.*